VARSÁNYI TEMPLOMŐRZŐ

JUBILEUMI KIADÁS III. 2019. JÚLIUS

LELKIPÁSZTORI KÖSZÖNTŐ

Mindannyian tudjuk, hogy a teremtett világunkban az életnek, sokféle csodás kifejleti folyamata van.

Elvetjük a magot, ami a talaj szövetével, hőjével, nedvességével, a napfény húzó erejével érintkezik és néhány hónapon belül kifejlődik belőle az új kenyerünk. A kotló ül a tojásán három hétig és kibújik a tojásból a kiscsibe. Az anyaméhben két sejt találkozik, és kilenc hónap múlva ennek kifejlete egy gyönyörű kisbaba. Lépjünk még egyet: Mi fejlődik ki abból, ha az ember lelkében lakozást vehet Krisztus a hitünk által? Az üdvözült ember és azok új közösségei.

Amikor 1918 szeptemberében a fogságból hazajött Szűcs András és Szűcs Pál, elkezdtek beszélni a szívükbe befogadott Üdvözítőről. Bizonyságtételeikkel Jézusról szóló gondolati magvetést végeztek, amit hívő életük is alátámasztott. Ezekből is csodás kifejlet lett, a helyi gyülekezet létrejövetele, növekedése, majd néhány éven belül több mint 30 faluban hívő, baptista csoportok alakultak.

A Krisztusról való bátor bizonyságtétel ma is képes ilyen kifejleteket indítani és kibontakoztatni.

Vágyunk és vágyjunk újabb missziói kifejletekre, imádkozzunk ezért, szánjuk oda e szolgálatra szívünket, ajkunkat, és hozzuk ezzel harmóniába életünket!

Lapunk mostani számának segítségével hálával emlékezzünk azokra, akik által ezek megtörténtek a körzetünkben, úgy 80-90 évvel ezelőtt!

Katona László, lelkipásztor

MOZZANATOK AZ ILKI GYÜLEKEZET TÖRTÉNELMÉBŐL

Úgy emlékszem, hogy az ilki misszió 1923-ban kezdődött.

Kiss L. Istvánék itt Varsányban hívők lettek 23 pünkösdjétől, és Szallaiék mint ilki rokonok itt jártak náluk azokban a napokban. Kiss L. István bizonyságot tett előttük az Úrban nyert új életéről, amire felfigyelt a Szallai családból először Feri fiú (akit mint Vass Ferencet ismer a baptista misszionk). Majd Emma tért meg. Ők 23-ban merítkeztek be a Tiszában Sallay László által. Ettől fogva ők rendszeresen átjártak Varsányba az összejövetelekre még hétköznap is. Ugyanakkor a varsányiak is rendszeresen látogatták az ilkiek által megkezdett helyi összejöveteleket, amit először a Szallai házban tartottak. E bontakozó munka révén tért meg nemsokára Vass Adolf és István, akik 24-ben keresztelkedtek meg Czine Ferenc által a Tiszában. További megtérők Ilken Papp György és Gábor, akik Nagydoboson merítkeztek be, majd Hudák Istvánné Vass Karolina, a később Linka néni néven ismert testvérnőnk, aki 25-ben merítkezett be. Szűcs B. András testvérék missziója által Tiszamogyoróson is lett követője az Úr útjának, nevezetesen Mészáros Lajos testvér. Vass Ferenc, Mészáros Lajos és Virág József mint egykorúak és nagyjából egy időben megtérők, együtt szolgáltak Szűcs B. András által beosztva és mindenekelőtt mellette. Ezt a szolgálatukat kb. 17 éves korukban kezdték el. Virág Józsefet még 1916-ban az egyik varsányi gyermektelen hívő házaspár, Bancsiék magukhoz vették, így ő a Bancsi nevet kapta fogadó szüleiről. Vass Ferenc és Mészáros Lajos ezután a baptista szemináriumba mentek tanulni, Feri bácsi 1930. augusztusában lett prédikátorrá avatva. Bancsi Józsefet viszont nem engedték el nevelőszülei, így ő itthon maradt mint gyülekezeti munkás, majd később avatott.

Bancsi József testvér
elbeszélése alapján
(Forrás: Varsányi
Templomőrző, 2001. február)

107 ÉVET KAPOTT AZ ÚRTÓL

Bancsi József testvér 1906. augusztus 26-án született Ilk községben Virágh János és Illés Júli-

Középen Bancsi József

anna gyermekeként. Ekkor kapta a Virágh József nevet, és megkeresztelték katolikus szertartás szerint.

Az I. Világháború alatt édesanyja meghalt, apja pedig a katonai szolgálat után nagyon elszegényedett, ezért Ilkről elhozta őt apai nagynénje, hogy Nagyvarsányban neveljék tovább. A Bancsi család 1916-ban, azaz 10 évesen fogadta örökbe – mivel nem volt saját gyermekük –, és így kapta meg a Bancsi József nevet.

Nevelőszüleinél gyerekként először csak a ház körüli munkában segédkezett, ám 12 évesen már a férfiakkal együtt dolgozott a mezőn! Fiatalemberként sokfelé dolgozott, kubikos munkára is járt, és nagyon könnyen barátkozott. Nagyon éles észjárású, pontos és gyors fejszámoló volt, nagyon jó kereskedő vénával rendelkezett, és mindig gyarapította a rendelkezésére álló pénzeszközeit. Tiszteletben álló személy volt, mert a munkában mindig élen járt, elismerte, bátorította embertársait, szívesen segített, ahol kellett, és becsületes ember hírében állt!

1928-ban megismert egy számára új vallást, a baptizmust, majd később a bibliai igazságokat felismerve bemerítkezett, és az egyház tagja lett. A faluban jól ismerték, és hite gyakorlása közben megismerkedett egy számára kedves lánynyal, Tóth Margittal, akivel 1930-ban házasságot kötött.

Mivel földművesként dolgozott, kijutott számára a jóból, szépből, de a rosszból és nélkülözésből is. Négy gyermeket nevelt fel; három lányt és egy fiút. Két lánya Magyarországon él, egy lánya és egy fia Kanadába disszidált. Bancsi József túlélte a második világháborút, az azt követő gazdasági nehézségeket, a forradalmat, a kollektivizálást – mikor is a TSZ megalakulásakor oda kellett adni mindazokat a termelőeszközöket, amiket verejtékes munkával szerzett meg (földek, állatok, szekér, eke, vetőgép stb.). Ez különösen érzékenyen érintette, mivel csak egy nevelt gyerek volt, nem rendelkezett induló háttérrel, tehát a többszörösen nehéz munka gyümölcsét vették el!

A megalakult TSZ-nek tagja volt, s ott főleg fizikai, földműves munkát végzett, valamint háztáji munkával foglalkozott; bikákat hizlalt, és eladta az Állatforgalmi Húsipari Vállalatnak. Ebben az időben történt, hogy 50 éves korában egy alkalommal, mikor mérlegelni vitt egy 5 mázsás állatot, az megvadult, és őreá támadt. Elesett, a bika rárontott, döfködte, rátérdelt, de nem remélhetett segítséget, mert egyedül volt! Egy, az állami gyümölcsösbe tartó „Csepel” teherautó sofőrje azonban észrevette, hogy egy ember nagy bajban van, autójával odasietett és letolta róla a megvadult bikát. A Fehérgyarmati Kórház sebészorvosa és stábja csak nagy nehézségek árán tudta életét megmenteni.

1966-ban nyugdíjas lett, de mivel jó fizikuma megengedte, otthon a háztájiban tevékenykedett! Felnevelt négy gyermeket, van öt unokája, nyolc dédunokája és két ükunokája. Haláláig legidősebb lányánál lakott, aki szeretettel gondozta, ápolta. Hívő emberként gondviselésnek tartotta mindazt, amit túlélt, megélt, s azt, hogy majd 107 évet élhetett. Mindig a mértékletességre törekedett, evésben és ivásban egyaránt. Nem gyakorolta a tömény italok fogyasztását, de elfogadta Pál apostol szavait: *„Élj egy kevés borral”.*

Mindig figyelemmel kísérte a politika alakulását, gyakran hallgatott rádiót, és 104 évesen még szemüveg nélkül olvasta a napilapokat. Rendszeresen, szinte kivétel nélkül szavazatával kinyilvánította véleményét az országos és az önkormányzati választások alkalmával! Bízott az emberekben, és

hitte, hogy a tőlük telhető legjobban dolgoznak és tesznek szűkebb közösségükért, és erejükön felül az ország felemelkedéséért: „Odaadással és összefogással lehet nagy dolgokat véghezvinni!”

Forrás: https://www.baptist.hu/107-evet-kapott-az-urtol

A NAGYVARSÁNYI BAPTISTA MISSZIÓ KEZDETEI

RÉSZLETEK „A NAGYVARSÁNYI BAPTISTA GYÜLEKEZET 80 ÉVES TÖRTÉNELME” CÍMŰ KIADVÁNYBÓL

(...) Ilken Hudák Istvánné gyermeke meghalt. Az atyafiak az általuk tudott helyen ásták a sírt. A dzsungel állapotú temető mellett hajtott éppen akkor homokfutóján a plébános úr. Az meghallva a hangot, odament, érdeklődött, hogy kinek ássák a sírt. Amikor megmondták, hogy kinek, akkor megtiltotta az ásást, mondván „nem szektatemető ez!” Az ilkiek az odaérkező Szűcs Andrásnak elmondták a történteket, és ő ezt mondta: az ő felelősségére ássák a sírt, „és majd a temetés után beszélhetünk a plébános úrral.” Soha nem kellett ezt a beszélgetést lefolytatni. Ugyanis a plébános, aki a Krasznára fürödni menőben tiltotta le a sírásást, belefulladt a Krasznába. Egy év múlva bemerítésük volt! (...)

Az előbb említett Hudák Istvánné, közismerten Linka néni, a falu iszákossági szokásaitól megszomorodva, de a Lélek által fel is gerjedve egy virrasztón az italozó hozzátartozókat és gyászolókat nyilvánosan megdorgálta. Még néhány esetben intette virrasztókon az embereket. Tudomásunk szerint ennek örvendetes következményeként jelentősen alábbhagyott a virrasztókon való italozás Ilken.

EGY FEJEDELEMNŐ HAZAMENT

„Monda pedig a király: Nem tudtátok-e, hogy nagy fejedelem esett el ma Izráelben?” (2Sám 3,38)

Ez a „fejedelemnő” Hudák Istvánné volt, az ilki gyülekezet nagyhitű asszonya, aki 1899-ben született. Fivérei: Vass Ferenc (lelkipásztor), Adolf, József, Dezső, István, és nőtestvérei országszerte ismert hívő emberek közösségünkben. Linka néni – sokan így ismertük, szólítottuk – 1925-ben

Hudák Istvánné, Linka néni

tért meg Czine Ferenc és Szücs B. András testvérek igehirdetései nyomán. Ebben a már ekkor megtért, bemerítkezett és a misszióban már szorgoskodó testvérei is segítették, különösen Ferenc öcscse. Lelkileg – noha a nyírségi szegény sorsú nő életét élte fizikailag – folyton gyarapodott, és egyre gazdagabbá vált. Az utolsó hetekig meglévő tevékeny levelezései, mindenfelé eljutó jócselekedetei, gyülekezetekért, hívő emberekért, lelkipásztorokért való könyörgései, folyton készen álló lelki mondanivalója, sok-sok éneket tartalmazó gyűjteménye, a bármikor szószékké váló betegágya mind annak a gazdagságnak voltak tanúi, amellyel Jézus Krisztus megáldotta. Kicsiny földi hajléka hosszú időn keresztül a gyülekezet otthona is volt. Most pedig a hosszú 90 év elmúltával az ő hajléka is átkerült a mennyei honba. Róla sokat kellene még írnunk, de méltóbb lesz, ha a mennyei történetírókra bízzuk életének méltatását, és részletesebb feltárását. (...)

K. L.

Forrás: Békehírnök, XXXIII. (LXXXIII.) 50. szám, 1989. 12. 10.

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN

VASS FERENC (1902–1991)

(...) B.J.: Szeretnék sok mindent megtudni terólad. Érdekelne származásod, gyermek- és ifjúkorod, megtérésed, elhívásod körülménye, lelkipásztori és közösségi munkád, tehát mindaz, ami életedet kitöltötte.

V.F.: A Szabolcs megyei Ilk községben születtem, amely Vásárosnaménytól kb. 7 km-re nyugat felé található. 1902. január 31-én érkeztem e sártekére. Szüleim egyszerű földműves emberek voltak, akik egyharmadért dolgoztak látástól vakulásig. Vagyis akinek a földjét bevetették, megdolgozták, majd a termést betakarították, annak csupán egyharmada illette őket! Szorgalmas emberek lévén, nemcsak a saját

részüket termelték meg, de eladásra is jutott. Például ha aratni mentek, minden 16. kereszt gabona az övék volt. Csakhogy kezdetben sarlóval, majd csak később arattak kaszával az urasági földön. Majd nyolcéves voltam, amikor 1909 szilveszterére virradó éjszaka Édesanyánk fejtífuszban meghalt. Hatan maradtunk árvák. Hat hét múlva meghalt a velünk élő nagymama is. Majd erre négy hétre eltemettük az alig hathónapos kis testvéremet is... Édesapánk nem tehetett mást, mint újból házasodni, hogy asszony kerüljön a házhoz, aki lehetőleg jó munkabíró legyen... Elvett egy 23 éves hajadont. Második házasságából számos gyermek származott ismét, de csak öt maradt életben. Az asztal körül tíz éhes szájú gyermek várta naponta háromszor a betevő falatot. A felnőttkort az első házasságból is, és a másodikból is öten, vagyis tízen értük meg. Mindnyájan saját szárnyunkon hagytuk el a szülői házat. Édesapám, bár jobbára földműveléssel foglalkozott, de a mestersége cipész volt, amit a csöndes téli időszakban odaháza folytatott. Nyáron nem is lett volna munkája, hiszen mindenki mezítláb járt és gatyában. Még a százholdas nagy gazdák is! Nos, ez a téli kereset fedezte a család szükségletét. Legyen Istennek hála, sokkal jobban éltünk, mint a velem hasonló korú vagy anyagi helyzetű falumbéli gyermekek. Édesapámat szintén Ferencnek hívták, vagyis én lettem névhordozó utódja. (...)

B.J.: A baptistákkal hogyan kerültél kapcsolatba?

V.F.: Szűcs B. András, vagyis teljes nevén: Szűcs Béni András révén, aki Nagyvarsányban az I. világháború után megkezdte a baptista missziót. Ő és egy másik társa, id. Szűcs Pál még orosz fogságban tért meg egy kinti baptista gyülekezetben. Ő bemerítkezett, de Szűcs Pál nem. Ez azt mondta, hogy ő majd otthon a Tiszába akar bemerítkezni, hogy az emberek az ő szülőföldjén lássanak bibliai bemerítést. Így is történt, ezt már a történészek megírták. Szűcs B. András családjában tizenhárman voltak testvérek, akikből tizenketten az ő bizonyságtételére tértek meg. Természetesen ezeknek a családtagjai is mind megtértek. Tehát a nagyvarsányi gyülekezet gerincét ez a Szűcs família alkotja, bár más Szűcsök, névrokonok is vannak még a gyülekezetben, mint az előbb emlí-

Az ilki gyülekezet tagjai a 80-as években

tett Szűcs Pál is, akit a fogságból való hazatérés után Sallay László lelkipásztor testvér merített be nagy érdeklődés mellett a Tiszába. Nagyvarsányban az volt az első bemerítés! – Átmeneti időre Szűcs B. András volt a laikus igehirdetője, lelkigondozója a gyülekezetnek, mindaddig, amíg nem volt lelkipásztoruk. Úgy tudom, minden javadalmazás nélkül végezte szolgálatát. A velük való találkozás megtérésemhez vezetett. Húszéves már elmúltam, s mint a többi falumbéli fiatal – főleg hétvégéken – én is a tánciskolába jártam szórakozni. Annyira szerettem táncolni, hogy még a táncmesternek is segítettem tanítani. 1922 telén egy alkalommal a tánc közbeni szünetben egy bizonyos Gergely nevű jómódú gazda hibás beszédű fia közölte velünk, hogy egy új vallású ember jött át Nagyvarsányból az ő apjához szénát vásárolni. „Tudjátok – mondta hangosan –, sok szénánk van, s az apám megmutatott neki egy eladásra szánt kazlat. Ez az ember, amikor körüljárta, majd belenyúlt, s megnézte, milyen kemény a kazal, kihúzott belőle egy marékkal és megszagolta, majd ezt kérdezte édesapámtól: Gergely úr, hány szekérrel van ebben a kazalban? Apám ráfelelt: Úgy

tudom, hogy kilenccel, vagy talán nyolccal?! Ekkor a varsányi ember azt mondta: Ebben tíz szekérrel van! Ekkor apám kihívott s megkérdezte, fiam hány szekérrel van ebben a kazalban? Tízzel! – válaszoltam. Ekkor apám odafordult a varsányi emberhez: Hallja Szűcs, mennyit ad ezért a kazalért? Az megmondta, hogy mennyit szánt rá. No, odaadom magának – mondta apám –, mert magának jobban hiszek, mint magamnak! – Hallottatok ilyet? – kérdezte tőlünk a dadogós Gergely fiú. S ezek most itt vannak valamelyik házban, hogy istentiszteletet tartsanak. Ebbe az új vallásba hívogatnak." – Ez az elbeszélés engem egyszerűen térdre kényszerített! Amikor hazamentem, elmondtam édesapámnak, amit hallottam. Ő kételkedve fogadta. Másnap vasárnap volt. Én a szobánkban lévő Mária-kép elé térdepeltem, amit életemben először tettem meg odahaza. Imádkozni kezdtem, de nem betanult imádságokat mondtam, hanem sírva fohászkodtam: „Istenem, tégy engem olyan becsületes emberré, mint az az új vallású ember, aki a maga kárára is olyan becsületesen és az igazságnak megfelelően alkudott!" – Ez volt az első döntő lépés megtérésem útján.

B.J.: Bemerítésedre mikor, és hol került sor, ill. ki volt a bemerítőd?

V.F.: Sallay László testvér, a nyíregyházi körzet prédikátora merített be 1923. szeptember 7-én. Az idő tájt missziómunkás-hiányban nemcsak Szabolcsban, de a Szamos- és Tiszaháton is egyedül ő gondozta a gyülekezeteket! Óriási munkaföld volt ez. Rövid átmeneti ideig a szemináriumba járó Bertalan Sándor (?-1912) – aki Spurgeon Harmatgyöngyök című könyvét fordította, majd kolozsvári prédikátor lett haláláig – szintén szolgált ezen a tájon. Majd Czine Ferenc állt munkába megtérése után hamarosan. Őt 1923 késő őszén avatták föl Nagyvarsányban. Így engem még Sallay testvér merített be fönt a Tiszába. Bemerítés után – szintén ott a szabad ég alatt – osztották ki számunkra az úrvacsorát is, amit szintén térdepelve, mélységes áhítattal vettünk magunkhoz.

B.J.: Bemerítésedkor hány személyt merített be Sallay testvér?

V.F.: Akkor csupán heten voltunk, de annak előtte pár héttel 29 vagy 30 hitvallót merített be. Az idő tájt nagy ébredések voltak a már említett Szűcs B. András

Vass Ferenc prédikál

és munkatársainak buzgó munkálkodása nyomán. Ennek nagy híre lett az egész tájon, s közvetve ez vezetett az én megtérésemhez is. Az említett Mária-kép előtti imádságom napjáig egyetlen hívővel sem találkoztam. Mikor az imádság után térdemről felálltam, delet harangoztak. Ez 1923 húsvét utáni negyedik vasárnap történt. Édesapám ekkor jött haza a templomból. Megjegyzem, református templomba járt katolikus létére, mert a községünkben nem volt katolikus templom. No meg az ő odajárásának másik oka, hogy elhunyt édesanyám emlékére járt el a református templomba. – Nos, az én tusakodásomból édesapám annyit vett észre, hogy ahol – a földes szobában – térdepeltem, egy tenyérnyi nedvesség árulkodott könnyhullatásomról... Délután azután átmentem Nagyvarsányba, hogy „beiratkozzam" a hívőkhöz... Jót mosolyogtak tájékozatlan jámbor óhajomon. A közelmúltban temettem el Rákoscsabán azt a Tóthfalussi József testvért, aki akkor hirdette az igét a régi, szerény, vályogos imaházban. Szó szerint egymás hegyén-hátán ültek, álltak az igét szomjazó lelkek. Vasárnapi iskola is volt, s ha jól emlékszem, mindenki felmondta az aranymondást. Ez a mosolygós Tóthfalussi testvér közben néhány gondolatot mindig hozzáfűzött az elmondott bibliavershez, így ez is élménnyé vált, mert nem volt egyhangú ez a foglalkozás.

B.J.: Amikor 1949 tavaszán magam is ott lehettem a nagyvarsányi modern, szép, tornyos kápolna megnyitásán, még láttam a mellette lévő roskatag, régi falusi házból átalakított imatermet. Így némi fogalmat alkothattam arról, milyen zsúfoltság, nyáron milyen tűrhetetlen hőség stb. lehetett ott...

V.F.: Nos, az előbb említett Tóthfalussi testvér jött el értem és felszólított, hogy menjünk misszióznі. Annak előtte ő világosított föl – amikor „beiratkozási" szándékomat közöltem –, hogy legalább három hónapot kell várni felvételemre. Buzdított, hogy addig szorgalmasan olvassam a Szentírást és járjak rendszeresen az imaházba. Ez volt az előzménye az én 1923. évi bemerítésemnek. (...)

B.J.: A faluban milyen híre lett Vass Ferenc megtérésének?

V.F.: Említettem, hogy jöjjenek át a következő nap, hétfőn hozzánk Ilkre, és tartsanak nálunk istentiszteletet. Ma sem tudom, hogy mi okból, de nem jött át senki. Elfelejtették, vagy egyszerűen nem vették komolyan a meghívást? Nos, ekkor én hívogattam a szomszédokat. A nagyszoba és konyha tele lett kíváncsi emberekkel, főleg fiatalokkal, mert elterjedt a híre, hogy Vass Feri megbolondult, vallási tébolyba esett... Természetesen nem az evangélium érdekelte őket, hanem engem akartak látni. Minthogy a varsányiak nem jöttek – más híján – én álltam az asztalhoz és keresetlen szavakkal elmondtam nekik, mi történt velem tegnap, vasárnap délelőtt. Bizonyságtételemet – nem szégyellem – sírva mondtam el. Kertelés nélkül mondtam a szemükbe: „Ti olyan reformátusok vagytok, akik csak éneklitek: »Mi is hát térdet hajtunk, hogy rajtunk könyörülj kegyelmeddel« –, de nem térdeltek le soha! A templomi szószékre kiírtátok: *»Jöjjetek el, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt...!«* (Zsolt 95,6), csak hát soha nem tettétek meg. Hiába jártam közétek a református templomba katolikus létemre." Erre a falu leggazdagabb gazdájának a fia felkiáltott: „Azt mondtátok, hogy megbolondult ez a Feri. Ez nem igaz, hiszen ő többet mondott, mint Veres Gusztáv, a mi papunk! Hát én ilyen prédikációt még nem hallottam. Úgy menjünk el innen, hogy mindenki tudja meg, Vass Feri nem bolondult meg, nagyon is okos ember." Ez az első bizonyságtételem volt az, ami engem elindított a misszióutakra. El annyira, hogy – amint önéletrajzomban leírtam – mielőtt a Szemináriumba kerültem volna 1926-ban azon a tájon 57 községbe kerültem el bizonyságtevő körútjaimon.

B.J.: Ha már itt tartunk, beszélj elhívatásodról. Ki hívta föl

a figyelmedet arra a karizmára, amelyet kétségtelenül Istentől kaptál? Hogy került egyáltalán előtérbe a teológiára való fölvételednek a gondolata?

V.F.: Magam nem tudtam, hogy a testvérek erről maguk között már tanácskoztak. Amint beszélgetésünk elején említettem, a gyülekezet két vénje ellenezte, hogy a teológiára menjek. Azt viszont támogatták, hogy laikus igehirdető evangélistának avassanak föl. Ennek a huzavonának a híre jutott el Pestre és emiatt jött le Varsányba Édesapád (Bányai Ferenc), Pisszmann és Baranyai testvér. Nem titkolt céljuk volt ennek a két ellenálló elöljárónak a meggyőzése. Éppen a kiterjedt rokonság révén a gyülekezet jelentős része is az iskolázott prédikátor ellen volt. Nem prédikátor-ellenesek, csak egyszerűen puritánok voltak! Kemény tárgyalásra került sor, de eredmény akkor nem született. Hazatérve beszámoltak Udvarnoki András testvérnek, aki akkor nemcsak a gyülekezetek szövetségének, hanem a Misszió Bizottságnak is elnöke volt. Erre elhatározta, hogy személyesen jön el Varsányba. Jó lehetőségként kínálkozott egy újabb bemerítés. Akkor egy alkalommal 53 hitvallót merített be a Tiszába! Rengeteg zsidó jött ki Vásárosnaményból a Tiszához, de más vallásúak is tömegesen nézték végig a bibliai alámerítést. Ezután Udvarnoki bácsi, a szakállas pátriárka ott maradt, hogy tanácskozzék a gyülekezettel, ill. az elöljáróságggal. A két ellenzéki véntől megkérdezte: „Miért nem akarják Vass Ferencet elengedni, ha ugyanakkor most meg föl akarják avattatni?” – „Mert ott urat nevelnek belőle!” – hangzott a lakonikus válasz. Ekkor a Bácsi a maga bölcs szelídségével így válaszolt: „Ha a Testvérek aranyat küldenek be a szemináriumba, mi azt fogjuk formába önteni. Ha ezüstöt, akkor pedig azt formázzuk. És ha vasat, akkor azt öntjük ki. A minőség értéke a Szentlélek dolga, nem a szemináriumé, és nem is a nagyvarsányi gyülekezeté. A Testvérekre annyi tartozik, hogy megállapítsák, értékes fémet küldenek-e be, vagy egyszerű vasércet.” Ez a mély bölcsesség lefegyverezte a két ellenálló vént, hogy beadták derekukat. Így kerültem föl 1926 őszén a budapesti Baptista Teológiai Szemináriumba.

B.J.: Ki volt a két akadékoskodó atyafi?

V.F.: Az egyik a már többször

említett Szűcs B. András, aki távoli nagybátyám is volt. A másik a legidősebb nővéremnek a férje, tehát a sógorom. Ennek ellenére mindkettő józan, kiegyensúlyozott, egészséges gondolkodású hívő hírében állott. (...)

B.J.: Térjünk rá felavatásodra és a lelkipásztori szolgálatba való beállásodra. (...)

V.F.: 1928-ban a Halottak napi szolgálatra a szemináristák közül engem hívtak meg Tatabányára, ill. az akkori elnevezés szerinti Felsőgallai gyülekezetbe. (...) Amint felálltam bizonyságot tenni, olyan erőteljesen beszéltem, hogy a temetőben távolabb lévők is felfigyeltek az igehirdetésre és odagyülekeztek körénk. Ez az érdeklődés és a szolgálat nagyon jólesett a gyülekezet tagjainak, mert az idő tájt maguk is nehéz próba alatt álltak. Sebet hordoztak. Annak előtte két évvel a gyülekezet egyharmada csatlakozott a vehemens erővel, sőt erőszakkal megindult pünkösdista mozgalomhoz. (...) Az elöljáróság még aznap felkért, hogy minden második vasárnap keressem fel őket, és szolgáljak közöttük. Természetesen ki kellett kérjenek a teológia igazgatójától, Udvarnoki testvértől is. Mivel jól éreztem magam közöttük és éreztem ragaszkodásukat, nem csak az évközi vasárnapokat, de még a nyári szünetet is vállaltam. Igaz, hogy csak egy hónapot, mert szülőföldem is várt a szünidőre. Margittai Lajos és Czine Ferenc testvérek is igényt tartottak ottani szolgálatomra. (...)

V.F.: Visszatérve szemináriumi éveimhez, az utolsó évben, vagyis 1930-ban vettem kézhez a felsőgallai gyülekezet hivatalos meghívását. De utána nemsokára megérkezett a nagyvarsányiak meghívása is. Sőt, egy küldöttség is feljött Udvarnoki bácsihoz, kérve, hogy támogassa őket ebbeli szándékukban. Csakhogy én már ekkorra ígéretet tettem a felsőgallai gyülekezetnek. Tény, hogy néhány éjszakát álmatlanul töltöttem, hiszen a szülőföldnek mégiscsak nagy volt a vonzása! Elgondolkodtató volt, hogy a felsőgallai gyülekezetnek akkor – írd és mond – mindössze 29 tagja volt és mégis volt hitük és bátorságuk a lelkipásztor-meghíváshoz. Nem tehettem mást, mint ügyemet az Úrra bízni. (...)

Megjelent 2009-ben,
a Jó Pásztor 9-10.
és 11-12. számában

mátészalkai körzetből, de a fentiek munkájának hatására. Ennek a nevezetes misszionak láthatatlan mozgató rugója S z ü c s B. András volt, aki hol ingyen, hol predikátor hiányában teljes idejét feláldozva éhbérért járta az óriási kiterjedésü körzet falvait... Ő csak ott kezdte, ahol Elizeus:"Vizet töltött az Illés kezére", de később az Illésben levő Lélek kettős mértékét kapta. Embert még soha életemben nem csodáltam jobban, mint őt. Munkatársai Cs.Szücs Pál, Herczeg László, Vincze Gábor és Kiss L. István voltak./Utóbbi elesett a gyülekezeti tagságától./ Emlékszem olyan imaórára, mint a jeruzsálemi gyül-ben volt:"És megmozdula a hely..." Jólesett leirnom ezt 46 év távlatából a mottónak irt igevers fényében.
Köszönti a jubiláló gyülekezetet az ő idős gyümölcsük
Tahiból 1969. május 3-án

/Vass Ferenc/

LEVÉL VASS FERENCTŐL A JUBILÁLÓ GYÜLEKEZETNEK

„Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, kik szólták néktek Isten beszédét, figyelmezvén életök végére, kövessétek hitöket.„ (Zsidók 13:7)

Krisztus Jézusban Kedves Testvérem!

Ma jutott hozzám a hír, hogy a nagyvarsányi gyülekezet május 8-án tartja félévszázados fennállásának megemlékezését. Ezzel kapcsolatban kérted Linka néni által a Vass-család bemerítkezésének dátumát. Ezt küldöm itt, most már közvetlen a Te címedre.

- Vass Erzsébet / Kiss L. Istvánné/ bemerítkezett 1923 áldozócsüt.
- Vass Ferenc és huga Vass Emma bem. 1923. szept. 3-án,
- Vass Adolf és István bem. 1924. áldozócsütörtökön.
- Vass Karolina /Hudák I-né/ bem. 1925.
- /Vass József bem. Újpesten 1930. húsvétján/

A Nagyvarsányban meghonosodott és onnan kicsendült evangéliumi élet olyan hatással volt az egész Nyírségre és közvetve abban az időben az egész ország baptista missziójára, amilyent azóta sem láttam sehol. A nagyvarsányi körzet adta a baptista missziónak Mészáros Lajost, Kozák Sándort, Molnár Bertalant, Barabás János „vértanú prédikátort”, Révész Sándort és Vass Ferencet. Közvetve Révész Lászlót,

Révész Benjámint és Ács Andrást is, sőt Gyárfás Sándort. Utóbbi kettő a mátészalkai körzetből, de a fentiek munkájának hatására. Ennek a nevezetes missziónak láthatatlan mozgató rugója Szűcs B. András volt, aki hol ingyen, hol prédikátor hiányában teljes idejét feláldozva éhbérért járta az óriási kiterjedésű körzet falvait... Ő csak ott kezdte, ahol Elizeus: *„...vizet töltött az Illés kezére”*, de később az Illésben levő Lélek kettős mértékét kapta. Embert még soha éltemben nem csodáltam jobban, mint őt. Munkatársai Cs. Szűcs Pál, Herczeg László, Vincze Gábor és Kiss L. István. /Utóbbi elesett a gyülekezeti tagságtól./ Emlékszem olyan imaórára, mint a jeruzsálemi gyülekezetben volt: „És megmozdula a hely...” Jólesett leírnom ezt 46 év távlatából a mottónak írt igevers fényében.

Köszönti a jubiláló gyülekezetet az ő idős gyümölcsük

Tahiból 1969. május 3-án
Vass Ferenc

A GERGELYUGORNYAI BAPTISTA GYÜLEKEZET ALAKULÁSA

„Ne félj te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” (Lk 12,13)

Az ugornyai gyülekezet 1925-

A gergelyugornyai testvérek

ben alakult, de már 1924-ben is voltak gyülekezeti összejövetelek. Az alapítók Fejes Mihály és Tóth Károly voltak. Ekkor még Ugornya és Gergelyi közigazgatásilag külön települések voltak. Gergelyiben is volt gyülekezet, de az alakulásuk időpontjai egybe esnek. Lelkipásztoraik is ugyanazok a személyek voltak, mert nem önálló, hanem fiókgyülekezetei voltak a nagyvarsányi gyülekezetnek.

Ugornyán a gyülekezeti összejövetelek a Fejes Mihály házában voltak. A megalakuláskor a gyülekezetnek 13 bemerítkezett tagja volt (a fellelhető hivatalos dokumentumok szerint). A gyülekezeti tagok zömét a Fejes, a Gergely és a Demjén családok alkották. Természetesen később is voltak bemerítkezések, de erről a hivatalos adatok hiányában keveset tudunk.

A gyülekezet férfitagjai mind hirdették az igét. Volt vasárnapi iskola is, melyet Fejes Bertalan vezetett. Sok látogató, vendég fordult meg a gyülekezetben. Az első prédikátor Czine Ferenc volt.

A bemerítkezett hívőket sem az egyházi, sem a polgári hatóságok nem nézték jó szemmel. Az egyházi hatóságoknak nem tetszett, hogy egy új vallás kezd teret hódítani, a polgári hatóságok kommunista elvekkel vádolták őket.

A sok látogató ellenére nagy gyülekezetté nem váltak. A 30-as évek elején taglétszámuk 14-15 fő volt. Teológusként vagy igehirdetőként gyakran megfordult a gyülekezetben Vass Ferenc, Mészáros Lajos, Molnár Bertalan, Borbás Sándor. Volt a gyülekezetnek énekkara és zenekara is.

1939-ben a két település közigazgatásilag egyesült. Egyesült a két gyülekezet is. Az imaóráikat Gergelyiben tartották Szabó Irma és Szabó János házánál. Az egyesülés egyébként Révész Sándor lelkipásztor ajánlására történt. Őt azonban katonai szolgálatra hívták be, így a lelkészi szolgálatot Fejes Mihály látta el, kb. egy évig.

Az 1950-es éveket a gyülekezet „átvészelte". 1954-ben 24 tagja volt, 1959-ben 35.

1955-ben meghalt az „alapító" Fejes Mihály. Nagy részvét mellett temették el Marsal János és Révész Sándor lelkipásztorok.

1972 fordulópont volt a gyülekezet életében. Hetényi Attila lelkipásztor aktív közreműködésével lakást vásárolt a gyülekezet. Ettől kezdve a gergelyiek

is ide jártak imaórára. 1989-ben imaház épült, amit 1990. július 24-én Katona László lelkipásztor avatott fel.

A mai napig is kis fiókgyülekezet, a lelkipásztori teendőket a nagyvarsányi gyülekezet lelkipásztora és a gyülekezet férfitagjai látják el.

(...) Igazak az evangélista szavai: *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”* (Mt 5,16)

Forrás: http://baptista.hu/nagyvarsany/gergelyiugornya.htm

AZ UGORNYAI GYÜLEKEZETÜNK ALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNELME

Községünkben 1925-ben alakult meg a baptista gyülekezet. Ezt megelőzően már az előző évben is voltak istentiszteleti alkalmak egy Tóth Károly nevű lakosnál. Nagyvarsányból indult a misszió felénk. Szűcs B. András testvér és társai hozták az evangéliumot, hirdetve a megtérés szükségességét, Isten megbocsátó kegyelmét, és hogy a Jézus Krisztus vére által megtisztulhat és üdvözülhet mindenki, aki hisz Benne. Nagy volt az érdeklődés, sok új lelki éneket tanultak. Egy alkalommal tizenhat férfi kezet adott egymásnak, hogy hívők lesznek, de sajnos ezek mind meghátráltak. Mert a hívő életnek vannak nehézségei is. Azt mondja az Úr Jézus: *„Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és úgy kövessen engem.”* Szüleim is jártak a gyülekezetbe, sőt, édesapám másokkal együtt Nagyvarsányba is elment egy-egy este igét hallgatni télen, és későn, 11-kor édesanyám nem akarta beengedni, mondván: eredj oda, ahol voltál! A sátán felhasználta a rokonságot is, hogy ellene fordítsa, de végül is az Ige tanulmányozása rávezette őket az igaz útra. Megbékéltek egymással és Istennel, szívükbe költözött az isteni szeretet, együtt imádkozott a család, és elhatározták, hogy odaszánt élettel követik azt, aki életét adta mindnyájukért. Így 1925. június 7-én Fejes Mihály és felesége, Dak Erzsébet és 13 éves fiúk, Bertalan hitüket bemerítéssel megpecsételték. E naptól kezdve házukat is rendelkezésül adták a gyülekezetnek, illetve az Úrnak. Szinte azonnal egyházi és polgári hatóságok

mozdultak ellenük. Kommunista elvekkel megvádolták őket. Több hónapos ellenőrzések után meggyőződtek, hogy ez csak rágalom volt. Azután Gergely Gábor volt a következő megtérő, és az Úr szaporította a gyülekezetet az üdvözülendőkkel. Sok látogatója volt, de nagy gyülekezet mégsem lett, mert a keskeny úton járni nem könnyű. Inkább a széles utat, a világ gyönyörét és a gyors gazdagodást választották az emberek. 14-15 tagú gyülekezetre emlékszem vissza 5 éves koromból (én három hónapos voltam, amikor szüleim megtértek), és nagyon sok barátkozóra. Mindig telt ház volt. Néha szaporodtunk, néha fogytunk, mert a fiatalok elmentek máshova dolgozni, vagy meghalt valaki közülünk. Szeretettel emlékszem vissza az 1930-as évekre, az akkori teológusok nyári szünidőben szinte minden héten meglátogattak bennünket. Vass Ferenc, Mészáros Lajos, Révész Sándor, Molnár Bertalan, Barabás János. A két utóbbi testvér az egész legációt itt töltötte, mivel az egyik testvérnő férjénél cipészkedtek. Például vévén Pál apostolt, megkeresve a mindennapra valót, hogy senkit se terheljenek. Sokat énekeltünk, nagy volt az öröm és a szeretet. Voltak próbák és kísértések, de mindannyiszor megtapasztaltuk Isten erejét és szabadítását. 1939-ben egyesült az ugornyai és gergelyi gyülekezet. A gergelyi gyülekezet 26-ban alakult. Szabó Imre volt az első tagja, utána szülei és rokonsága. 1939-től Gergelyiben jöttünk össze 1972-ig. Régi vágya volt a gyülekezetnek egy saját imaház. 1972-ben, Hetényi testvér idején vettünk egy lakást az ugornyai részen, és 89-ben építettük az imaházat Katona testvér idejében. 1990. június 24-én volt az imaház felavatása. Nagyon hálásak vagyunk az Úrnak, övé legyen a dicsőség. Viczián János egyházelnök testvér volt a megnyitón, és Szilágyi Sándor testvér a Tiszántúli kerület nevében. Az idén 75 éve alakult a gyülekezet, és 10 éve épült az imaházunk. Istené a dicsőség és a hálaadás, mert Ő mindez ideig hordozott erős karján bennünket, erőtleneket.

Gergely Sándorné

KIEGÉSZÍTÉS AZ IMAHÁZÉPÍTÉSHEZ

Sokat dolgoztak építésen Gergely Sándor, Balogh Sándor testvérek. Gergely Béla testvér az előző év-

A varsányi énekkar szolgálata a gergelyugornyai imaházátadáson

ben, 88-ban az Úrhoz ment, így ő a mennyből figyelte az építést. Gyermekeik is besegítettek a családjaikból, legtöbbször ifj. Balogh Sándor. A varsányi testvérek úgyszintén. A padok a dombrádi imaházból valók. A megnyitón Nyíri János református lelkész is igei köszöntőt mondott a népes gyülekezet előtt.

Katona László
Forrás: Varsányi
Templomőrző, 2000. december

HÍRADÁSOK NAGYVARSÁNYBÓL

Békehírnök cikk Czine Ferenc idejéből (Kb. a 20-as évek végéről)

A NAGYVARSÁNYI FÚVÓ ÉS VONÓSZENEKAR MISSZIÓÚTJA

Február 20-án indult el zenekarunk, hogy Isten igéjét hirdessük több község lakosainak. Először Gergelyi községben jelentünk meg, ahol a kürtök megszólalása és néhány ének előadása után kb. 250 főnyi hallgatóság gyűlt össze, akik csendben és figyelemmel hallgatták a zene után következő evangéliumi ige hirdetését. Szűcs Sándor, Virág József, Vass Adolf és Tótfalusi Bertalan testvérek hirdették Isten igéjét, mely után szabad előadások következtek az ifjúság részéről, míg a zenekarok és énekesek részéről lelki énekeket adtak elő.

Másnap Beregdaróc község lakói előtt hirdettük az evangéliumot, ahol megjelent közöttünk Czine Ferenc prédikátor is. A kürtök megszólalása után igen sokan jöttek össze, és mivel a hallgatóság kétharmad zsidó vallású volt, így az igehirdetés is rájuk vonatkozott részben. Beszéltek Czine Ferenc és Herczeg László testvérek, intve a zsidó és nemzsidó hallgatóságot a Jézus Krisztus elfogadására. Ez az előadás délután volt, és rövid szünet után este ismét egybegyülekeztünk, amikor a hallgatóság száma nagyon megszaporodott, lehetett vagy 400 körül, úgyhogy arra kértek, tartsuk az előadásunkat a szabadban, mivel a helyiség képtelen volt befogadni a közönséget. Ekkor Tótfalusi Bertalan, Herczeg László és Czine Ferenc prédikátor hirdették az igét, az énekkar közreműködésével.

Amikor befejeztük az evangélizálást, akkor a közönség nagy része nem akart eltávozni, s így még egy utó-előadást /harmadikat e napon/ is tartottunk a teremben, amikor Vass Adolf testvér beszélt, majd az ének és zenekar előadásai mellett az éjféli órákig időztünk együtt. A következő napon, február 22-én vasárnap Barabás községben kezdtük meg a munkát. Délelőtt Szűcs Sándor, Virág József, Vincze Miklós és Czine Fe-

A varsányi fúvósok

renc testvérek hirdették az igét, mely után még egy néhány szavalatot és éneket is hallottunk.

Délután ismét egybegyűltünk, és az ige mellett örvendeztünk, míg 4 óra felé befejeztük előadásunkat, és elindultunk Gelénes községbe, ahol nagy örömmel fogadtak testvéreink. Zenészeink azonnal hozzáfogtak a munkához: először a fúvózenekar, majd a vonósok is, úgyhogy csakhamar szépszámú hallgatóság gyűlt egybe, akik előtt Tótfalusi Bertalan, Herczeg László és végül Czine Ferenc prédikátor hirdették az Élet igéit.

Az ifjúság e helyen is sok szép szavalatot, éneket adott elő úgy, hogy örömünk leírhatatlan volt. Éreztük minden helyen Isten áldását és tapasztaltuk, milyen fontos a népnek az evangéliumot hirdetni, mert nagy az éhség és szomjúság az örök Ige hallgatása után.

Herczeg Bertalan

AZ ARANYOSAPÁTI BAPTISTA GYÜLEKEZET ALAKULÁSA

Édesanyám, Szilágyi Andrásné, Tóthfalusi Borbála Nagyvarsányból jött férjhez. Mindketten a református egyház tagjai voltak. Ám az orosz fogságból hazajött két Szűcs testvér újjászületett életének bizonyságtétele, amely igazi prédikáció volt, eljutott Aranyosra is. Édesanyám átadta magát az Úr Jézusnak, tehát az égi tűz kigyulladt. De volt tűzoltó is. A község jegyzője, a pap, a presbiterek mind rátámadtak apámra, hogy nem tud parancsolni egy asszonynak. Elcsúfítja az egyházat és a községet. Minden eszközt igénybe vettek, hogy megakadályozzák a szent munkát. Meghalt egy kétéves kisfiúnk, de nem engedték, hogy a temetőbe temessük, hanem azt mondták, temessük az árokpartra. A szolgabíró intézkedésére temettük el a testvéremet. Apám nem engedte, hogy házunkba jöhessenek a hívők, de édesanyám nem hátrált meg, imádkozott, mert nagy volt a harca, és erre kérte a varsányi testvéreket is. Nemsokára meg is jött a felülről való segítség. Apám egy éjjel álmot látott, nagyon jajgatott álmában, mivel rettenetest álmodott. Édesanyám felköltötte, s kérdezte, mi van vele? - Jó, hogy felköltöttél - szólt édesapám -, most már nem bántalak, s a hívők is jöhetnek a házamba.

Az aranyosapáti testvérek 1967-ben

Az Úr egy álom által elvégezte, és megtörte apám ellenállását. Ettől kezdve jöhettek a testvérek, és az érdeklődő helybeliek is hallhatták immár az örömüzenetet. Édesanyám volt az első, aki bemerítkezett 1923-ban. Pár éven belül új tagok is lettek: Czap Balázs, mint legényember, aki Szamosszegről nősült, Nagy Irmát vette feleségül. A következő megtérő Farkas János volt, és felesége, meg Erzsike leányuk. Így alakult meg a mi kis gyülekezetünk. Háznál volt az összejövetelünk, majd egy lakást vettünk a Kölcsey út 7. szám alatt, amelyet átalakítottunk imaházzá, ahol most él és munkálkodik az immár 76 éves gyülekezetünk.

Szilágyi András
(Forrás: Varsányi Templomőrző 1999. november)

A VÁSÁROSNAMÉNYI BAPTISTA GYÜLEKEZET ALAKULÁSA

„Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre!" (Zsolt 80,3)

A nagyvarsányi körzet fiókgyülekezete. Sajnos kevés írásos anyag található a megalakulásáról, sőt, most már visszaemlékező is.

A gyülekezet alakulása 1930-32 közöttre tehető. 1932-ben

merítkezett be Czine Ferenc által Palócz Sándor, Palócz Erzsébet, id. Palócz Jánosné és Vasas Lászlóné. Valószínű, hogy ekkortájt alakult a gyülekezet is. (1930-ban is volt bemerítés.) 1935-ben merítkezett be a Szamos folyóban Babinecz Lászlóné, majd az 1950-es években Szilágyi Ferenc és felesége.

Az 1930-40-es években gyülekezeti tagok voltak: Vasas László és felesége, Szilágyi András, Palócz Sándor, Balázs József,

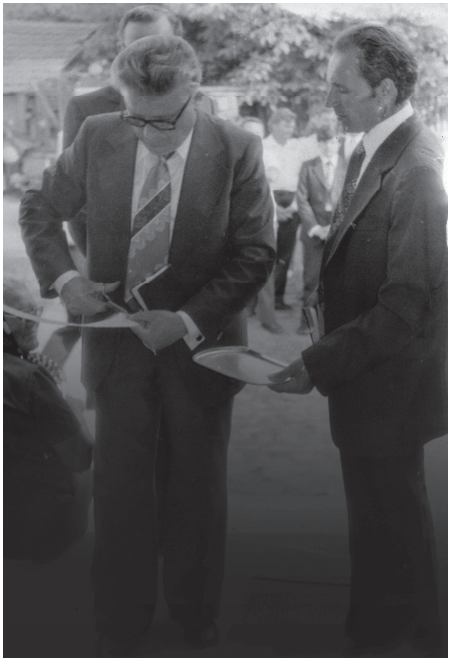

Pillanatkép a vásárosnaményi imaház átadásáról

aki később a gyülekezet vezetője volt hosszú évekig.

Volt a gyülekezetnek egy önállóvá válási törekvése az 1950-es évek végén. Mivel a nagyvarsányi gyülekezet lelkipásztora felvetette, hogy sajnos a fiókgyülekezeteknek nem tudnak annyi lelkigondozást adni, amennyit lelkiismeretesen szeretnének, jó lenne, ha valaki segítene ebben a lelki munkában. Elsősorban ez ok által vezérelve kísérelték meg az önállósodást. 1958-ban megalakult a vásárosnaményi önálló gyülekezet Bihari Gergely pásztorlásával. Később, főleg anyagi okok miatt megszűnt az önállóság, és ismét – a mai napig is – fiókgyülekezet lett.

Ezután Balázs József lett a gyülekezet vezetője. A létszám gyarapodott, új bemerítkezések történtek. A Szilágyi család ideköltözésével Balázs József után Szilágyi Ferenc lett a gyülekezet vezetője. (...)

„Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben." (Zsolt 22,23)

Forrás:
http://baptista.hu/nagyvarsany/vasarosnameny.htm

Nagyvarsányi Baptista Körzet

A KÖRZETÜNK LOGÓJÁRÓL

Zsoltár. Énekeljetek az ÚRnak új éneket, mert csodákat tett! Szabadulást szerzett jobbja, az ő szent karja. ... Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! Örvendezve vigadjatok, zsoltárt énekeljetek! Énekeljetek az ÚRnak hárfakísérettel, hárfakísérettel zengő éneket! Harsonákkal és kürtzengéssel ujjongjatok a király, az ÚR előtt! Zúgjon a tenger a benne levőkkel, a földkerekség és a rajta lakók! Tapsoljanak a folyók, a hegyek mind ujjongjanak az ÚR előtt, mert eljön, hogy ítélkezzék a földön. Igazságosan ítéli a világot, pártatlanul a népeket.

A 98. Zsoltár válogatott versei

Amikor 2018-ban elkezdtük kialakítani a Nagyvarsányi Baptista Gyülekezet és Körzet honlapját, merült fel a kérdés: van-e olyan szimbólum, ami egyetlen logóba sűrítve ki tudja fejezni, hogy kik is vagyunk? Majd megszületett Sinka Csaba lelkipásztor testvér keze nyomán az eredmény.

Mit is láthatunk a logóban? 5 kürtöt/harsonát, amely középen metszi egymást. Jelenleg a körzetnek öt gyülekezete van, és egyik sem önmagában a középpont, hanem a minket megváltó, közösségbe hívó Krisztus az. Róla, az Ő szabadulást szerző jobbjáról, szeretettel ránk gondolásáról, igazságos ítéletéről szeretnénk ha szólna életünk, gyülekezeteink élete. Úgy legyen!

Szólláth Imre